

З ДЯДЬКОМ НА ВОЛАХ

Я пам'ятаю дядька, як волами
Із ним поволі ми плелись до лісу,
–Гей-гей!– вставляв в розмову він між нами,
Воли вертіли лиш хвости жвавіше.

А дядько, по-колгоспному, не бритий
Вже тижнів два, у піджаку, в кашкеті,
Якраз дрескот – волам хвости крутити,
В гарбі пливем без тряски, як в кареті.

Ми їхали у ліс за колючками,
У ті часи топились ними печі,
Гребли їх в сосняку, не всім з дровами
Вдавалось стріть зимову холоднечу.

На конях швидше їхати, з комфортом,
Та транспорт гужовий був на розхваті,
Воли також возили першим сортом,
Спокійні, дужі, добрі та рогаті.

Як романтично їхать поряд з дядьком,
Неначе чумаки у Крим за сіллю,
Він самокруткою димить украдьком,
Годину їдем, не робота, а дозвілля.

Й донині сниться та мені дорога,

Воли-трудівники, аж спини в милі,
Із-під ярма похитуються роги,
І заздриш богатирській їхній силі.

Хіба навчитись можна на підводі
Чого-небудь, все просто і дрімуче,
Тоді ж пізнав я мудрість у народі,
Селянську душу щиру і співучу.

Сьогодні вже нема дядьків з волами,
А дітям нізвідки тепер вивчати
Народний побут, будуть із дірками
Їх душі, бо нема чим залатати.

Дата написання вірша: 2021-01-09